

РЕШЕНИЕ

№ 1253

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9761** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл.211 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Б. Г. Ж. срещу Заповед № 513з-5585 от 29.07.2019г. на Директора на СДВР.

В жалбата са въведени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт, поради противоречие с материалния закон, съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответствие с целта на закона. Посочено е, че проверката е проведена непълно, като не са изяснени всички обстоятелства по случая, заповедта е издадена в нарушение на чл.195 ал.1 от ЗМВР. Жалбоподателят не бил запознат с разпоредбите на Наредба № 8121з-465/26.08.2014г. за организацията и функционирането на НШИС на РБ.

В проведеното открито съдебно заседание на 24.01.2020г. жалбоподателят е редовно призован, но не се явява и не изпраща свой представител. На 22.01.2020г. по делото е депозирана писмена защита от адв.Г. Т., в която са развити съображения по основателността на жалбата. Допълнително е изложено, че оспорващият не е бил запознат със справката, което е нарушило правото му на защита, заповедта е немотивиран акт, дисциплинарната му отговорност неправилно е ангажирана на основание чл.200 ал.1 т.5 от ЗМВР вместо по чл.200 ал.1 т.11 от ЗМВР. Заявена е и претенция за присъждане на направените по делото разноски в размер на сумата от 510.00 лева, съобразно приложения списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – Директор на СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. И. К.,

оспорва жалбата, а по същество на спора излага аргументи за нейната неоснователност. Също претендира възстановяване на разносните по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител, който да даде заключение относно законосъобразността на заповедта.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят Б. Г. Ж. към дата- 29.07.2019г. е заемал длъжността старши инспектор- началник на група „Оперативна дежурна част“ към 04 РУ на СДВР, като е бил назначен със Заповед № 8121К-859/30.03.2015г.

Видно от представения протокол рег. № 228р-21518/02.12.2016г., жалбоподателят е бил запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, както и с редица подзаконови нормативни актове и заповеди. В протокола, не е отразено, че е бил запознат с разпоредбите на Наредба № 8121з-465/26.08.2014г. за организация и функциониране на НШИС на РБ.

По разпореждане на Министъра на вътрешните работи, от служители в Дирекция "Инспекторат"- МВР, е извършена проверка, във връзка с изнесени данни за разкрита служебна информация пред Ц. Г. Й., регистриран като обект на „дискретно наблюдение“, както и за евентуален нерегламентиран достъп до информационните масиви на МВР от служители на 04 РУ в СДВР.

Резултатът от проведеното изследване е обективизиран в доклад № 4575р-398/31.01.2019г. по описа на Дирекция "Инспекторат"- МВР от данните по които се установяват следните обстоятелства: На 11.09.2018г. в 09.50 часа е била извършена от Б. Г. Ж. справка в АИС-ИД за лицето Ц. Г. Й., чрез въвеждане на ЕГН [ЕГН], при която са визуализирани данни, че това лице е обект на издирване, както и обект на "дискретно наблюдение". Прието е, че е извършено нарушение на чл. 92, ал.2 от Организационно-технологичните правила за работа на автоматизирана информационна система за издирвателна дейност в МВР, утвърдени със заповеди и нарушение на чл. 11, ал.2 от Наредба № 8121з-465/26.08.2014г. за организация и функциониране на НШИС на Република България. При извършване на автоматичните проверки жалбоподателят е придобил информация за национален сигнал по чл.4 ал.1 т.7 от Наредбата, като тази информация е предоставил на своята колежка Е. Р. А. в нарушение на чл.22 ал.2 от ЗМВР, защото същата не е предоставена при или по повод изпълнение на служебни задължения, а във връзка с нейн частен интерес, пренебрегвайки мерките за защита на тази информация по арг. от чл.23 ал.4 т.1 от Наредбата. Информацията не е била опазена от Е. Р. А., а е станала достояние на самия Ц. Г. Й., което е довело и до компрометиране на оперативна задача на РД "ГП"- Аерогари при ГД "Гранична полиция". В доклада е отправено предложение да бъде извършена дисциплинарна проверка, в хода на която да бъдат установени данни за извършени нарушения на служебната дисциплина от Б. Г. Ж..

Със Заповед № 513з-2748/03.04.2019г. на Директора на СДВР е разпоредено да бъде извършена проверка, във връзка с изнесени данни за извършени от служители на МВР неправомерни действия, обективизирани в горесцитирания доклад на Дирекция "Инспекторат"- МВР. Назначена е комисия, на която е възложено да изготви справка в едномесечен срок, а ако бъде открито нарушение да се конкретизира същото и да се направи предложение за ангажиране на дисциплинарна отговорност. Заповедта е

връчена на жалбоподателя на 12.04.2019 г.

В хода на извършване на проверката са събрани писмени доказателства и сведения от служители на МВР, както и от лицето Ц. Г. Й. /л.41/. Представен е и журнала от АИС ИД-НШИС, от който се установява, че действително Б. Г. Ж. е извършил справка в системата на 11.09.2018 г. в 09.50 ч., 09.59 ч., 10.00 ч. и 10.13ч. за лице с ЕГН [ЕГН] /л.45, гръб/.

На жалбоподателя е връчена на 12.04.2019г. покана рег. № УРН227р-6881/12.04.2019г., за даване на писмени обяснения за допуснати от него дисциплинарни нарушения, описани както следва: на 11.09.2018г. е извършил автоматична проверка в АИС-ИД-НШИС на българския гражданин Ц. Г. Й. от [населено място], на работното си място – ОДЧ, на 04 РУ СДВР, като потребител на АИС/АИФ на МВР, като при изпълнението на тази проверка е придобил информация за национален сигнал по смисъла на чл. 4, ал.1, т.7 Наредба № 8121з-465/26.08.2014г. за организация и функциониране на НШИС на РБ., която информация е предоставена на друг служител Е. Р. А., в нарушение на чл. 22, ал.2 ЗМВР.

Депозирани са били писмени обяснения с рег. № 513р-31854/16.04.2019г., в които Б. Г. Ж. е посочил, че на 11.09.2018г. е извършил справка за лицето Ц. Й. /роднина на Е. Р. А./, за да установи дали спрямо лица, които са обявени за "дискретно наблюдение" има наложена и друга мярка, в т.ч "задържане" или е допуснато грешно въведени данни в НШИС. Това е направил във връзка с предстоящо обучение на служителите от "ОДЧ" как да действат при подобни ситуации. След извършване на справката информация не е предоставял на други лица и същата не е станала достояние на Ц. Й.. Това обяснение е прието от ответника, като е поставена резолюция от дата 30.05.2019г.

След приключване на проверката, назначената Комисия, е изготвила справка с рег. № УРН 227р-9189/30.05.2019г. В нея е изложено, че Б. Г. Ж. е обработил лични данни на Ц. Г. Й., без това да е в изпълнение на законосъобразни специфични цели, с което е нарушил т.15, т.24, т.70, т.73 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. За допуснато нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал.2, т.4 ЗМВР е отправено предложение за налагане на дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца.

С покана рег. № 513р-49384/14.06.2019г. връчена на 17.06.2019г., жалбоподателят е поканен да се запознае със справка рег. № УРН 227р-9189/30.05.2019г. и да даде допълнителни обяснения или възражения. Посочено е, че ако в указания срок не се яви за запознаване със справката, или не даде обяснения или възражения, това ще бъде считано за отказ. Не са депозирани допълнителни писмени обяснения от Б. Г. Ж. /протокол от 16.07.2019г., приложен на л.15 от делото/.

С оспорената в процеса Заповед № 513з-5585 от 29.07.2019г. на Директора на СДВР, на Б. Г. Ж. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца за нарушение на служебната дисциплина, извършено на 11.09.2018г., в 09.50 ч., чрез компютър "Р.-04 R.", представляващо нарушение на чл. 194, ал.2, т.1, пр.първо и т.4 от ЗМВР, което се наказва с наказание по чл. 197, ал.1, т.3, вр. чл. 200, ал.1, т.5 и т. 12 ЗМВР. В мотивите на заповедта е изложено, че Б. Г. Ж., през служебният си компютър е извършил справка за Ц. Й. в АИС-ИД, от която справка са визуализирани данни, че това лице е обект на издирване. В тази връзка, допълнително, в същия ден, е извършена справка в поддиректория „Преглед на данни за обект в АИС-ИД“, от която е установено, че лицето е обект на „дискретно наблюдение“. С тези си действия, Б. Г.

Ж. е превишил правомощията си, като е извършил автоматична справка и е обработвал лични данни на Ц. Й., без да е следвало да го прави, тъй като не е било в изпълнение на законосъобразни специфични цели и възложени му служебни задачи. Това деяние било извършено в частен интерес, след разговор със старши инспектор Е. Р. А. и по нейна молба. Посочено е в заповедта, че действията са извършени в нарушение на чл. 11, ал.2 от Наредба № 8121з-465/26.08.2014г. за организация и функциониране на НШИС на РБ и на т.70 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

За доказване на компетентността на органа издал акта е приложено удостоверение рег. № 513р-67734/21.08.2019г., видно от което Г. И. Х. е назначен на длъжност Директор на СДВР, със заповед на Министъра на вътрешните работи № 8121К-11353/20.12.2018 г.

При така установените факти, Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в преклузивния 14 дневен срок, считано от 02.08.2019г. подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от отмяната му. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваната заповед е постановена от компетентния орган по смисъла на чл. 204, т. 4 от МВР, в сроковете по чл. 195, ал.1 от с. з. и в предвидената в чл. 210, ал. 1 от ЗМВР писмена форма.

Заповедта съдържа реквизитите по чл. 210, ал.1 от ЗМВР, в нея са посочени извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени – цитирани са относимите такива от ЗМВР, както и от подзаконовите нормативни актове, доказателствата, въз основа на които то е установено, правното основание за налагане на наказанието - чл. 194, ал.2, т.1 и т.4, чл. 197, ал.1, т.3, чл. 200, ал.1, т.5 и т.12 от ЗМВР; срокът на наказанието- 6 месеца; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Относно обстоятелствата, при които е извършено нарушението – превишаване правомощия на служителя, с което е нарушил чл. 11, ал.2 Наредба № 8121з-465/26.08.2014г. за организация и функциониране на НШИС на РБ и на т.70 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, изразяващи се в извършване на справка в информационните масиви на МВР за лице, в частен интерес на друг служител от 04 РУ на СДВР, а не при изпълнение на законово задължение, съдът отбелязва, че ответникът е препратил към данните, съдържащи се в справка рег. № УРН 227р-9189/30.05.2019г. Постановената заповед е мотивирана в достатъчна степен, за да може наказаното лице да разбере какво деяние е извършило, кои норми е нарушило, както и какво е наложеното му наказание, поради което липсва основанието по чл.146 т.2 от АПК за отмяната ѝ.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадената заповед /чл. 168, ал. 1 и ал.3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният

орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатира нарушения по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е бил запознат със съдържанието на справка рег. № УРИ 227р-9189/30.05.2019г. В преписката се съдържа покана рег. № 513р-49384/14.06.2019г., която е връчена лично на Б. Г. Ж. на 17.06.2019г., с която той е бил поканен да се яви в СДВР, за да се запознае с тази справка, както и да даде допълнителни обяснения и посочи доказателства в подкрепа на тезата си. Съставен е протокол № 513р-57732/16.07.2019г., от който е видно, че до 16.07.2019г. Б. Г. Ж. не се е явил и не се е възползвал от правото си да депозира писмени възражения. Нещо повече, в поканата той собственооръчно е отразил, че "на този етап няма да дава допълнителни сведения". Съдът приема, че оспорващият е бил запознат със справката, обобщаваща резултатите от проверката срещу него, предоставена му е възможност за допълнителни възражения и представяне на други доказателства, поради което не е нарушено правото му на участие и защита в административно производство.

Неоснователни са и доводите, че заповедта е издадена след изтичане на 2-месечния срок по чл. 195, ал.1 от ЗМВР. Съгласно чл. 196 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. Това се е случило на 30.05.2019г., когато справка с рег. № УРН227р-9189/30.05.2019г. е докладвана на ответника, а оспорената заповед е издадена на 29.07.2019г., т.е. в рамките на визирания срок.

В разпоредбите на чл. 205 и чл. 206 от ЗМВР са разписани и следните процесуални правила: дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. Държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в него самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР. За изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпорежда извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. За разкриване на обективната истина могат да се използват всички начини и средства, допустими от закон. След приключване на проверката и преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно наказващият орган е длъжен не само да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения, но и да събере и оцени всички доказателства, включително събраните в хода на проверката, както и доказателствата, посочени от държавния служител.

Както се посочи по-горе, на Б. Г. Ж. е била предоставена възможност да се запознае със събраните в хода на процеса срещу него писмени доказателства. Не е било накърнено или ограничено правото му на защита, както и не е бил възпрепятстван да разбере в какво се състои вмененото му нарушение на служебната дисциплина, предпоставка за налагането и на дисциплинарно наказание "порицание".

Не се констатира и наличието на основание за отмяна на акта по чл.146 т.4 АПК, а именно: несъответствие с приложимия материален закон. Правилна е правната квалификация на деянието- чл. 194, ал.2, т.1 и т.4 ЗМВР - неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове и неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, а наказанието е наложено на основание чл. 200, ал.1, т.5 и т.12, вр. чл. 197, ал.1, т.3 ЗМВР. Извършеното от Б. Г. Ж. нарушение представлява превишаване на правомощия- извършване на справка в информационните масиви на МВР, до които има достъп поради специфичната му длъжностна характеристика, по молба на колега, за задоволяване на неин частен/личен интерес, а не в изпълнение на служебни задължения и законово регламентирани функции. Нарушил е разпоредите на чл. 11, ал.2 Наредба № 8121з-465/26.08.2014г. за организация и функциониране на НШИС на РБ и на т.70 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Описаната в заповедта фактическа обстановка е доказана по категоричен начин, чрез събрания и приет в дисциплинарното производство доказателствен материал.

Жалбоподателят възразява, че не е бил запознат и с разпоредбите на Наредба № 8121з-465/26.08.2014г. за организация и функциониране на НШИС на РБ, поради което извършеното от него не може да му се вмени в нарушение. Този подзаконов нормативен акт е обнародван в ДВ. бр.74/05.09.2014г. и считано от 05.09.2014г. нормите му са станали задължително правило за поведение и за всички служители в системата на МВР.

Неспазването на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавния служител в МВР, е въздигнато като нарушение, подлежащо на санкциониране в чл. 194, ал.2, т.4 ЗМВР. То е вид нарушение на служебната дисциплина, за което е предвидено наказание „порицание“ в чл.200 ал.1 т.12 от ЗМВР.

Съдът приема, че е изпълнена точно и разпоредбата на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която „при определяне на вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата“. Правилно е преценена тежестта на нарушението, като са обсъдени обстоятелствата, при които е извършено, посочена е и формата на вината на полицейския служител. Съобразено е цялостното поведение на Б. Г. Ж. по време на изпълнение на службата му в системата на МВР, във връзка с наложените му други наказания и получени награди /кадрова справка № 513р-41498/17.05.2019г./ Наказанието е определено за минимално визирания в нормата на чл.200 ал.2 от ЗМВР 6 месечен срок.

Акът е съответен и на целта на закона – да се предупреди и и превъзпита

държавния служител, като бъде подтикнат да изпълнява стриктно служебните си задължения.

Предвид изложеното съдът заключава, че оспорената **Заповед № 513з-5585 от 29.07.2019г.** на Директора на СДВР е законосъобразен административен акт на всички изследвани основания по чл.146 от АПК и като такъв, не подлежи на отмяна, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на основание чл. 143, ал. 4 АПК, чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.144 АПК, вр. 37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева.

Така мотивиран, *Административен съд София - град* на основание чл.172 ал.2 от АПК

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Г. Ж. срещу **Заповед № 513з-5585 от 29.07.2019г.** на Директора на СДВР.

ОСЪЖДА Б. Г. Ж. ЕГН [ЕГН] от [населено място], район "К. село", [улица], вх.Б, ет.4, ап.12 да заплати на **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ** с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143 ал.4 от АПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 211 изречение последно от ЗМВР.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: